

SÈRIE CRAVE

anhel

TRACY WOLFF

*La teva nova obsessió.
El devoraràs.*

Columna

TRACY WOLFF
ANHEL

Traducció d'Esther Roig i Judith Raigal Aran

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *CRAVE*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2020

© TRACY WOLFF, 2020

PUBLICAT ORIGINALMENT ALS ESTATS UNITS AMB EL TÍTOL DE *CRAVE: CRAVE SERIES #1*.

AQUESTA TRADUCCIÓ ES VA PUBLICAR D'ACORD AMB ENTANGLED PUBLISHING, LLC,
A TRAVÉS DE RIGHTSMIX LLC. TOTS ELS DRETS RESERVATS.

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG I JUDITH RAIGAL ARAN, 2020

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2715-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.837-2020

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

PER ALS FRAGMENTS DE *HAMLET* (CAPÍTOLS 3, 38, 51 I L'ANTEPENÚLTIM CAPÍTOL)
S'HA PARTIT DE LA TRADUCCIÓ DE JOAN SELLENT ARÚS PUBLICADA A QUADERNS CREMA.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic
i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

*Aterrar consisteix a llançar-se a terra
i veure si l'encertes*

—**M**ira —diu en Philip quan sortim de darrere els pics d'unes muntanyes, tot traient la mà del volant per assenyalar un grupet d'edificis al lluny—. Healy, Alaska. Enlloc com a casa.

—Oh, uau. Que... —Petit. Que petit, petitíssim. Molt més petit que el meu barri de San Diego, per no parlar de la ciutat.

Ara que, des d'aquí dalt, tampoc no és que es pugui veure res gaire bé. No tant per les muntanyes, que aguaiten per tota la zona com monstres llargament oblidats, sinó perquè ens trobem enmig d'una boira estranya que en Philip anomena «crepuscle civil», encara que no siguin ni les cinc de la tarda. Tot i així, hi veig prou bé per distingir que l'autoanomenada ciutat que ell m'assenyala és plena d'edificis desconjuntats i agrupats de qualsevol manera.

Em decideixo.

—És curiós. Ho trobo... curiós.

No és la primera descripció que m'ha vingut al cap,

no, la primera era el vell estereotip que l'infern s'havia congelat, però sí que és la més educada. Mentrestant, en Philip descendeix encara més, preparant-se per al que estic força segura que serà un altre incident horrorós en la llista d'incidents horrorosos que m'han perseguit des que he pujat al primer dels tres avions fa deu hores.

Com era d'esperar, just acabava de distingir el que se suposa que és un aeroport en aquesta ciutat de mil habitants (gràcies, Google), quan en Philip ha tornat a parlar.

—Agafa't fort, Grace. És una pista curta perquè aquí costa mantenir-ne una de llarga neta de gel gaire estona. Serà un aterratge ràpid.

No sé pas què significa «un aterratge ràpid», però no sona bé. O sigui que m'agafo fort a la porta de l'avió, que estic segura que només existeix per a això, i m'hi continuo aferrant mentre baixem i baixem.

—Au, vinga. Que això no és res! —diu en Philip. Que, francament, deu ser una de les cinc coses que no voldries sentir dir mai a un pilot mentre encara esteu enlairats.

El terra s'atansa, blanc i inflexible, i tanco fort els ulls.

Uns segons després, sento que les rodes patinen per terra. Llavors en Philip pitja el fre amb una força tal que em llança endavant tan de sobte que l'únic que impedeix que topi de cap amb el quadre de comandament és el cinturó de seguretat. L'avió grinyola, no sé quina part deu estar fent aquest soroll horrible, o potser és un toc a difunts col·lectiu, però decideixo no escoltar.

Sobretot quan comencem a patinar cap a l'esquerra.

Em mossego el llavi i continuo tancant els ulls amb fermesa malgrat que el cor està a punt de sortir-me disparat del pit. Si això és el final, no tinc ganes de veure-ho.

El pensament em distreu, fa que em pregunti el que

devien veure venir els meus pares, i quan tanco aquesta línia de pensament, en Philip atura l'avió després d'unes quantes patinades tremoloses.

Sé exactament el que se sent. Ara mateix, em tremolen fins i tot els dits dels peus.

Obro els ulls a poc a poc, resistint les ganes de tocar-me el cos per comprovar que estic realment sencera.

—Un aterratge de manual —diu en Philip, rient.

Potser si el manual és una novel·la de terror. Una novel·la que ell llegeix del revés i començant pel final.

Però no dic res. Només li faig el millor somriure que em surt i agafo la motxilla que tinc als peus. En trec els guants que em va enviar l'oncle Finn i me'ls poso. Aleshores obro la porta de l'avió i baixo d'un salt, resant tota l'estona perquè els genolls m'aguantin quan toqui terra.

M'aguanten, però pels pèls.

Després d'esperar uns segons per assegurar-me que no m'ensorraré, i de cordar-me més l'anorac nou de trinca perquè aquí som literalment a tretze graus sota zero, vaig cap a la cua de l'avió per agafar les tres maletes que són tot el que em queda a la vida.

Quan me les miro sento una fiblada, però no em permeto capficar-me en tot el que he deixat enrere, com no em permeto capficar-me amb la idea dels desconeguts que viuen a la casa on vaig créixer. Al capdavant, de què serveix patir per una casa o per uns estris de dibuix o una bateria quan has perdut tantes altres coses?

Per això agafo una bossa del que se suposa que és la bodega de càrrega del petit avió i la baixo a terra. Abans que pugui agafar la segona arriba en Philip, que aixeca les altres dues com si estiguessin plenes de coixins en lloc de tot el que posseeixo al món.

—Va, Grace. Anem abans que et posis morada aquí

fora. —Assenyala amb el cap un aparcament, ni tan sols un edifici, només un aparcament, a uns dos-cents metres, i tinc ganes de gemegar. Fa tant de fred que ara tremolo per una raó completament diferent. Com es pot viure així? És irreal, sobretot considerant que quan m'he despertat aquest matí estàvem a vint-i-tres graus.

Però no puc fer res més que assentir, i és el que faig. Agafo el mànec de la maleta i l'estiro cap a un petit tros d'asfalt que estic segura que se suposa que és l'aeroport de Healy. No té res a veure amb les bullicioses terminals de San Diego.

En Philip m'avança de seguida, amb una maleta grossa penjant de cada mà. Estic a punt de dir-li que pot estirar els mànecs i arrossegar-les, però tan bon punt surto de la pista i trepitjo el terra nevat que ens envolta en totes direccions entenc per què les porta així: és més aviat impossible arrossegar una maleta que pesa per sobre la neu.

Estic pràcticament glaçada quan arribem a mig camí de l'aparcament (que per sort està net de neu), malgrat l'anorac gruixut i els guants folrats per dins de pell sintètica. No sé pas què se suposa que haig de fer ara, com se suposa que he d'arribar a l'internat on el meu oncle és el director, i miro en Philip per preguntar-li si aquí existeix Uber. Però abans que pugui parlar, algú surt de darrere d'una de les furgonetes de l'aparcament i corre cap a mi.

Em sembla que és la meva cosina Macy, però fa de mal dir perquè està tapada de cap a peus amb roba d'abric.

—Has arribat! —diu el farcell de gorres, bufandes i jaquetes, i tenia raó, sí que és la Macy.

—He arribat —convinc secament, pensant que potser no és gaire tard per replantejar-me anar a una casa d'acollida. O l'emancipació. Qualsevol situació que representi

viure a San Diego ha de ser millor que viure en una ciutat que té un aeroport que consisteix en una pista i un aparcament diminut. La Heather es morirà quan li envii un missatge.

—Ja era hora! —diu la Macy, i m'abraça. És una mica estrany, en part per la quantitat de roba que porta i en part perquè, malgrat que és un any més jove que jo, que en tinc disset, és un pam més alta—. Fa més d'una hora que t'espero.

L'abraço, però la deixo anar ràpidament per contestar:

—Perdona, però l'avió ha sortit amb retard de Seattle. La tempesta no deixava que s'enlairés.

—Sí, passa sovint —diu ella amb una ganyota—. Segurament allà encara tenen més mal temps que nosaltres.

Voldria discutir-l'hi; quilòmetres de neu i un equipament antifred que deixaria bocabadat un astronauta em semblen bastant lamentables. Però no conec gaire la Macy, per molt que siguem cosines, i l'últim que vull és ofendre-la. A més de l'oncle Finn i ara en Philip, és l'única persona que conec en aquest lloc.

Per no dir que és l'única família que em queda.

I és per això que acabo arronsant les espatlles i prou.

Però deu ser una resposta prou bona, perquè em somriu abans de mirar en Philip, que encara porta les meves maletes.

—Moltes gràcies per haver-la anat a buscar, oncle Philip. El pare diu que et digui que et deu una caixa de cerveses.

—I ara, Macy. Igualment havia d'anar a Fairbanks a fer gestions. —Ho diu com si res, com si pujar a un avió per fer un viatge d'anada i tornada de tres-cents quilòmetres no fos res de l'altre món. Ara, que aquí, on no hi ha res més que muntanyes i neu en totes direccions, potser no que no ho és. Fet i fet, si mires la Viquipèdia, Healy només té un

carrer gran per entrar i sortir, i a l'hivern de vegades fins i tot aquest està tancat.

M'he passat l'últim mes intentant imaginar-me com deu ser. Com és.

I ara, mira, estic a punt d'esbrinar-ho.

—Com sigui, però ha dit que vindria divendres amb les cerveses perquè pugueu veure el partit com autèntics col·legues. —Em mira—. Al pare li ha sabut molt de greu no poder venir-te a rebre, Grace. Hi ha hagut una urgència a l'escola que no podia resoldre ningú més. Però m'ha dit que l'anem a veure de seguida que arribem.

—No passa res —dic. Perquè, què puc dir? A més, si he après alguna cosa en el mes que fa que van morir els pares, és que les coses tenen ben poca importància.

A qui li importa qui em ve a rebre mentre arribi a l'escola?

A qui li importa on visc si no ha de ser amb els meus pares?

En Philip ens guia fins a la vora de l'aparcament net de neu abans de deixar les maletes. La Macy li fa una abraçada ràpida de comiat, i jo li dono la mà.

—Gràcies per haver-me vingut a buscar —murmuro.

—No té gens d'importància. Sempre que necessitis un vol, soc el teu home. —Em pica l'ullet i se'n torna cap a la pista i el seu avió.

Mirem com s'allunya un parell de segons abans que la Macy agafi els mànecs de les dues maletes i les arrossegui pel petit aparcament. Em fa un gest perquè faci el mateix amb la que porto, i ho faig, tot i que una part de mi només té ganes de córrer per la pista darrere en Philip, pujar al seu avionet i demanar-li que em torni a portar a Fairbanks. O, millor encara, a casa meva a San Diego.

És una sensació que encara empitjora quan parla la Macy.

—Has de fer pipí? Des d'aquí es tarden noranta minuts per arribar a l'escola.

Noranta minuts? Sembla impossible si penses que fa l'efecte que la ciutat sencera es pot travessar en quinze, potser vint minuts com a màxim. Encara que, quan volàvem per sobre, no he vist cap edifici que fos remotament prou gran per ser un internat per a quasi quatre-cents adolescents, o sigui que potser l'escola no és ben bé a Healy.

No puc evitar pensar en les muntanyes i els rius que envolten aquesta ciutat en totes direccions i em pregunto on dintre acabaré abans que el dia arribi a la fi. I també on espera exactament que faci pipí aquí.

—No cal —contesto al cap d'un minut, tot i que l'estómac em fa voltes de campana i estrebades nervioses.

Tot el dia l'he dedicat a arribar aquí, que ja és prou trist. Però mentre arrosseguem les maletes en la semifoscor, amb l'aire gairebé glaçat que em bufeteja a cada pas que fem, tot es torna superreal, superràpid. Sobretot quan la Macy travessa tot l'aparcament fins a la moto de neu aparcada just a l'extrem de l'asfalt.

Al començament em penso que és broma, però es posa a carregar les meves maletes al trineu que té lligat al darrere i m'adono que allò està passant de veritat. Estic a punt de pujar a una moto de neu gairebé de nit, a Alaska, amb una temperatura de prop de trenta graus sota zero, si em puc creure l'aplicació del mòbil.

L'únic que falta és la rialla de bruixa malvada que em dedicarà, a mi i al meu gosset també, com si fos la Dorothy d'*El màgic d'Oz*. Tot i que, en aquest moment, això segurament seria redundant.

Observo amb una mena de fascinació horroritzada com la Macy lliga les maletes al trineu. M'hauria d'oferir per ajudar-la, però no sabia ni per on començar. I com que

l'últim que vull és que les poques pertinences que em queden al món acabin escampades per la muntanya, decideixo que si hi ha un moment adequat per deixar fer els experts és aquest.

—Té, necessitaràs això —diu la Macy, obrint la maleta que ja estava lligada al trineu quan hem arribat. Busca a dins un segon abans de treure uns pantalons de neu gruixuts i una bufanda de llana voluminosa. Totes dues peces són de color rosa xiclet, el meu color preferit quan era petita, però ara no tant. En tot cas, és evident que la Macy es recordava de l'última vegada que la vaig veure, i la veritat és que m'emociono quan em passa la roba.

—Gràcies. —Li faig el més semblant a un somriure que em surt.

Després de dos intents fallits, em poso els pantalons sobre la roba interior tèrmica i els pantalons de pijama de llana amb emoticones (els únics pantalons de llana que tinc), que m'he posat seguint les instruccions del meu oncle abans de pujar a l'avió a Seattle. Després em miro bé com porta lligada al coll i a la cara la Macy la bufanda amb els colors de l'arc iris i faig el mateix amb la meva.

És més difícil del que sembla, sobretot si vols que estigui ben posada perquè no et rellisqui pel nas quan et mous.

Al final, tot i així, me'n surto, i és llavors que la Macy agafa un dels cascos que hi ha penjats del manillar de la moto de neu.

—El casc és aïllant i t'ajudarà a mantenir l'escalfor, i també et salvarà de trencar-te el cap en cas d'accident —diu—. A més, té una visera que et protegirà els ulls de l'aire fred.

—Se'm poden congelar els ulls? —pregunto, més que una mica traumatitzada, mentre li agafo el casc i intento ignorar com costa respirar amb la bufanda sobre el nas.

—Els ulls no es gelen —contesta la Macy amb una rialleta, com si no ho pogués evitar—. Però la visera impedirà que et ragin i estaràs més còmoda.

—Ah, és clar. —Acoto el cap i em poso vermella—. Que burra que soc.

—No ets burra. —La Macy em passa el braç per les espatlles i m'estreny fort—. Alaska és un canvi molt fort. Tothom que ve necessita aprendre'n. Aviat ho sabràs tot.

No n'estaria tan segura, no em puc imaginar que arribi a estar mai còmoda en aquest lloc desconegut i fred, però no dic res. Al capdavant, la Macy ha fet el que ha pogut per fer-me sentir benvinguda.

—Em sap molt de greu que hagi hagut de venir, Grace —continua al cap d'un segon—. No és que no em faci il·lusió que siguis aquí. Però tant de bo no fos perquè... —Se li trenca la veu abans d'acabar la frase. A hores d'ara ja hi estic acostumada. Fa setmanes que els amics i els professors caminen de puntetes a prop meu. He après que ningú ho vol dir.

Però estic massa esgotada per acabar la frase jo. El que faig és posar-me el casc i cordar-me'l com m'ha ensenyat la Macy.

—Preparada? —pregunta, quan tinc la cara i el cap tan protegits com és possible.

La resposta no ha canviat des que en Philip m'ha fet la mateixa pregunta a Fairbanks. Ni de bon tros.

—Sí. I tant.

Espano que la Macy pugui a la moto de neu abans de seure darrere seu.

—Agafa't a la meua cintura! —crida quan engega, i ho faig. Al cap d'uns segons, correm en la foscor que s'estén interminablement davant nostre.

No he estat tan aterrida en tota la meua vida.